

Петя Дубарова

На Румен
(Импресия)

Слънцето залезе – голямо и червено като презряла смокиня. Тъжно ми е. Някой почуква на прозореца. Поглеждам. Един лунен лъч трепери, трепери и ми шепне нещо развълнуван. Протягам към него ръце и той ме близва с неонов език, кротко и доверчиво като коте. Едно мило листенце се отронва, допира челце до стъклото и изчезва надолу, бяло и светло като лунно петънце. „Ела, ела!“ – шепнат ми високите улични лампи. Отнякъде долита вятър – смел и силен като морски ястреб, и бутва с гърди вратата на дома ми. Излизам. О, колко е светло! Затичвам по топъл асфалтен килим. Стотинките изскачат от джоба ми и се разпиляват със звън, като блестящи камъчета. Засмиват се лампите! Засмива се и младежкия дом, та чак очите му се наливат със светли сълзи от смях. Засмиват се блоковете и стъклата на прозорците им треперят, треперят, сякаш ей сега ще се отронят и ще се разпръснат долу като прозрачни бучки захар. От ъгъла изскача червена лека кола. Тя удря спирачки на метър от мене. Чичкото е готов да ми се скара, но аз го гледам и виновно се усмихвам. Усмихва се и той, смига ми и колата като червена лястовица продължава надолу. Сливам се с хората. Червената ми рокля се губи сред хилядоцветната тълпа. Шумно е. Мъже и жени със спокойни очи, изморени ръци и топли коси се разминават, усмихват се, говорят нещо. Щастливи са. Лятната вечер ги обгръща със светли ветрове. Открадва им мисълта за тревогите през работния ден, изпива синята сянка на умората им. Момчета и момичета се връщат от светлия Лунапарк, отнасят в очите си красотата му. Отнякъде изскача куче – голямо, гордо. Не поглежда никого.

Как ми се иска в този миг да видя морето. Забързвам нататък...

Морето тази нощ ми заприличва на огромна вълшебна чиния, в която се разлива синьо вино. Заставам на брега. Една топла вълна като мокро кученце се мушва между нозете ми. Пясъкът ме дърпа във водата. О, как желая да се изкъпя. Сякаш разбрала моето желание, роклята ми затреперва, заплясква по бедрата ми, сякаш ме моли да не я намокрят. Но това ми е невъзможно. Аз затварям очи и се хвърлям във водата. О, колко е топло! Вълните възсядат раменете ми, гушат се в косите ми. Аз пляскам с ръце и крака, в отворената ми уста нагорчва приятно солта... Когато излизам на брега, от косите, лицето, ръцете и роклята ми се стича водата. Ами сега? Как ще се върна в къщи? Как не си помислих за това по-рано? Става ми студено. А пясъците се смеят, смеят се вълните, смее се цялото море. Не усещам как и аз се засмивам през сълзи. „Ще спиш тук при нас“ – казват пясъците и ми правят чудесно пясъчно легло. „Не мога, пясъци!“ – прошепвам тихо. Загръбвам с шепи, допирам

влажни от солта устни. Вятърът го грабва и го пръсва. „Довиждане, море!“ – извиквам и гласът ми потъва в развълнуваните води, а мократа ми рокля отново затреперва, но този път за поздрав. „Довиждане, довиждане“ – пробълбуква морето

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6047>]